

MANEL QUERALT

Nicis

emboscall

© Manel Queralt i Utrilla

© De l'edició A furt. Poesia 1990-2006): Emboscall

Dipòsit legal: B-2.410-2007

ISBN 978-84-96716-26-1

Primera edició: 2007 dins *A furt. Poesia 1990-2006)*

Nici: *que no sap tot allò que podria saber o allò que hauria de saber.*

La niciesa no és una excepció, una casualitat, un defecte; no és un fenomen, per dir-ho d'alguna manera, quantitatiu, la manca d'unes quantes molècules d'intel·ligència que podria rectificar-se mitjançant la instrucció; és incurable; està present a totes bandes, en el pensament tant dels necis com dels genis, forma part indissociable de la «naturalesa humana»... està constantment amb l'home: a la penombra dels dormitoris i a les tribunes il·luminades de la Història.

MILAN KUNDERA

1

.....
Avui he decidit rentar els reclus
més bruts del meu vell cos: les aixelles,
sota les ungles i entre els dits dels peus,
el sexe i el cul, rere les orelles
i a dins el nas i els gargalls de la gola,
les genives malmeses i les dents..
No et deixes el més brut? Ah, sí, la ment!
.....

2

.....

Audaç, l'esperança sempre perfora
amb angoixa però confiadament
túnels profunds dins les nits eviternes
i contempla amb anticipació
punts de fugida per camins obscurs
—per no dir de tenebra— el desenllaç
dels quals mai no arriba: no hi ha final,
no existeix, perquè l'única sortida
només es troba dintre d'un mateix.

.....

3

.....

Les rajoles blanques fredes —tan blanques!—
com les d'un escorxador, amagaven
a les juntes els records de malsons:
carnisseria de cossos oberts
en canal, budells estrets, rius de sang..
Amb les ungles trencades netejaves
indicis de les parets retorçades
que definien els teus passadissos
mentre dormies inquiet perquè
l'albada no t'agafés per sorpresa:
ràpid, més ràpid, que et descobriran!

.....

És debades que vulguis esborrar
els rastres ressecs que deixa la mort.

.....

.....
 Dos coneguts es troben cara a cara
 i des de les andanes oposades
 se saluden i queden per trobar-se.
 Corpresos, pugen escales amunt
 i van a parar a les bandes contràries.
 Els coneguts es miren cara a cara
 i des de les andanes oposades
 se saluden i queden per trobar-se.
 Sorpresos, pugen escales amunt
 i van a parar a les bandes contràries.
 Els coneguts es tornen a mirar
 i des de les andanes oposades
 se saluden i queden per trobar-se.
 Dubtosos, pugen escales amunt
 i van a parar a les bandes contràries.
 Els coneguts es miren de reüll
 i des de les andanes oposades
 se saluden i queden per trobar-se.
 Malpensats, pugen escales amunt
 i van a parar a les bandes contràries.
 Els coneguts ja no volen mirar-se
 i des de les andanes oposades
 ni saluden ni queden per trobar-se.

.....
 Emprenyats, cadascú agafa el seu tren.

.....

Mira quins ulls, quins llavis descoberts
entre la foscor, irrecuperables.
La crido, li dic que sí que la crido
que cadascú pugí si pot les seves
escales, descabdelli corredors
que ens trobarem a dalt a les taquilles.
Faig per córrer. Hi vaig, que hi vaig de veres!
No es mou. Segur que si arrenco a córrer
em seguirà, ho farà com ho feia sempre.
«Ho faràs, oi? Veus, ni et miro, ni em tombo.»

.....

Es tomba el pensament i no la cara
i enrere deixem el dolor i les nostres
misèries, tornem pels corredors
llargs retorçats i profunds de la ment
i mai no retrobem ningú, només,
entre les rajoles blanques i fredes
de les parets s'escolen les pregàries.

.....

I colpeix el meu front sorrut un dubte
que trepana precís el cap, m'angoixa
de si ella va arribar a pujar les escales
o si ni tan sols es va fixar en mi.

.....

7

.....

Mil cops has fregat les parets del teu
laberint i erràtic has descobert
el costum de refer un mateix camí.
Tot el que escrius, aquest gran mur, amaga
la incapacitat de comunicar-te.

.....

8

.....

Desposseeixes el temps del seu present
i el cremes de pressa com el maníac
que atrapa l'amor i viola el seu sexe.
Ambdós casos per un plaer que vols
consumir quan abans millor, de pressa,
tant, que els destrueixes. Per què la fúria?

.....

9

.....

Això sí, t'entretens en la mesura,
en construir rellotges sense les busques
i només vius per donar-los-hi corda.
Dius que així hi pots dibuixar qualsevol
hora, la que més t'atragui del dia.

.....

10

.....
M'arriba la fressa del sortidor:
un rínxol arabesc que frega l'ànima.
Cada nit té un riu que la travessa
i no és difícil deixar-se morir una mica.
.....

11

.....
He anat a visitar els dominis
de la meva mort i la serp
d'aigua de llengua freda i bífida
no m'ha deixat beure verí
perquè no era hora de fer créixer
les arrels ni de les rialles
netes i clares de les fulles.
.....

I abans que a cap altra contrada
dessota els faigs es clou el dia.
L'arbre centenari sobre la font
per a mi plorava, jo no podia.
Va ser gran la seva compassió.
.....

12

.....
I és del tot verídic que sempre
cerquem la sortida pels nostres
desitjos de fugir, de caure.
Ens perseguim i les fronteres
de la mateixa ciutat s'estiren
i s'arronsen, les seves cases
i els seus edificis cobreixen
—moviments d'una ameba immensa—
tots els punts de fuga possibles.
Podria passar que pactéssim
un acord: seguir una mateixa
direcció i avançar sempre,
deixar enrere ciutats caòtiques.

.....
I les ciutats són com els nostres
desitjos: irreconciliables.

.....

13

.....
Si preguntessis i acabessis
per obtenir una resposta
seria per confondre't més
ja que els seus propis punts de vista
—si pots aconseguir que parlin—
acostumen a ser dispersos,
ambigus, però indefectibles.

.....

14

.....
Cossets de màrfega donats
tant a les abraçades aspres
d'una infantesa feta palla.
Mentre són penetrats no es queixen,
bocaterrosa, mai no ploren.
.....

15

.....

I veiem que percep imatges vàries
i després les selecciona, deixa
que es dilueixin les que no tenen cap
valor, les oblida, mentre que guarda
i sedimenta les més importants
al fons, a la llera de la memòria.

.....

16

.....

El consumisme és un esfínter
que descarrega merda fètida.

.....

En el mur d'un embassament
amb quantitats exorbitants
de merda s'obre una fissura
per on esclata i s'esbarria
la civilització de la merda.

.....

.....
Després de molts anys i de grans esforços
per part de les entitats competents
han creat nous plans d'actuació
perquè ¡i qui s'ho podia esperar!,
els folls s'han escapat del manicomi
i s'han barrejat entre els ciutadans
de bé. L'alarma ha corregut per totes
les esferes de poder i de seguida
han pres les mesures més pertinents.
.....

Una gran indignació ha saltat
als mitjans oficials de notícies
perquè milers i milers de persones
han estat preses sense cap motiu
aparent, cosa que de moment no
ha permès retornar al seu lloc els pròfugs.
.....

Caldrà recomençar de nou la Història
Universal per identificar
els realment perillosos abans
no comencin a fer de les seves?
Una higiènica oportunitat.
.....

18

.....
Ara tot jo només sóc tacte, pell.
Una mà indescriptible m'acaricia
alhora cada reclau del meu cos.
Però no, si ens hi fixéssim potser
podríem veure que són moltes mans.
Sí, són milers d'elles, un nombre immens!
Però, alerta! Què passa? És mouen
i per això podria dir que em fan
sentir una sola cosa, u, compacte.

.....
I per disparitat d'opinions
la gernació de mans no volgué
romandre mai més conjuntada i sense
voler-ho vaig desaparèixer, aire.

19

.....

Dius que ets lletja i et contesto que no.
Despulla't del tot i posa't sencera
davant el teu mirall i tanca els ulls
i digues, sincerament, com et veus?

.....

20

.....
La gata s'estava sobre la línia
fina de l'horitzó de qualsevol
tarda. Feia estona que l'apuntava
amb la seva escopeta de balins.
Sonà un tret somort i el plom penetrà,
potser lentament, la pell apelfada
de l'animal que, després d'un miol
profund, caigué a l'altra banda del mar.
.....

Per què has disparat? No ho sé, m'avorria.¹
.....

21

.....

I va ser llavors, tu no t'adonaves,
que la teva veu ressonava tant
tan endins que se'm va fer insuportable.
Som éssers mutilats i acorralats
a les palpentes busquem l'existència
i només hi trobem substitutius.

.....

22

.....
Com em buides els ulls amb el punxó
i canvies el meu rostre amb la gúbia
sense cap criteri i a la babalà:
recomençar sempre una nova vida
i deixar enrere els éssers estimats
perquè ja no em coneixen ni m'accepten.
Quan em donaràs la mort que mereixo?
.....

.....
Puig del Bach² dut a la punta dels dits
s'estén el color de fulles xarugues,
els dies més curts s'apleguen als cims
desitjosos de baixar i cobrir els pobles.
La foscor penetra per les finestres
i envaeix sense remei les estances.
Ja és hora d'encendre les espelmes
a les cases buides i abandonades,
només per mantenir vius els records?

.....
Els ulls, perdrem els ulls entre muntanyes
a la recerca dels reclaus que quedin
al descobert i on cercar les paraules
esquives, no dites en el passat.

.....
Et quedes, et quedes... i la veu muda
i és la remor entre l'aram molt més trista,
llisques al gorg i et perds al fons del temps.
Camps feixucs, silencis plens de boirina.

24

.....

Salamandres sota el foc de les fulles
el rellotge de la mort ens prenya amb corcs,
quan dinin totes les nostres paraules
muts acceptarem aquells que ens roseguen
perquè aturar-los seria impossible.

.....

Buits, només ens cal seure i esperar.

.....

.....

Escopit amb no poques dificultats
 amb el cordó entortolligat al coll,
 la cara lila i a punt d'ofegar-se
 entre bombolles i grumolls de sang
 i els esbufecs intensos de la mare,
 en aquells moments decisius tan foscos,
 pensà que de gran seria

← «aquest espai, com podeu suposar,
 no està pas aquí per provocar cap efecte
 visual surrealista, el que passa és que la
 meva gata mussa, en un dels seus somnis
 ha fet una capcinada i s'ha quedat sobre
 la tecla <Intro>, sort que me n'he adonat
 a temps, si no el poema hauria quedat
 sense final, pobre de mi»

poeta?

.....

26

.....

Si poguéssim pentinar una conversa...

.....

M'arrenco els llavis amb fúria i faig
una pinta amb les poques dents que em queden.
Parla! No és això què demanaves?

.....

.....
No recordo per què em fa tant de mal
sovint voldria perdre la memòria
i percebre el cansament profund,
respirar l'absència que m'envolta
retrobar-me a mi mateix, solitud.
Lentament se'm desfan la pell, la carn
i els ossos i tot el meu jo s'ensorra.

.....
Un dring de metall que repica sobre
les lloses com si fos el darrer crit:
i gira l'anell orfe abans de caure
sobre les restes de la meva cendra.

.....

I després d'un gran dinar (sí, senyors!)
dediquem entre converses, distrets,
banalitats tocant aquí i allà
engrunes, les restes del darrer àpat.
N'hi ha una que m'atrau l'atenció
perquè i encara que no ho sembli es mou
molt a poc a poc i amb dificultat
avança tot superant els obstacles.
No sembla que cap altre comensal
se n'hagi adonat, d'un event tan nimi,
perquè, qui em creuria d'haver observat
una cosa com una engruna-mòbil?
(Bajanades!) Però m'acosto i alço
el crostonet i una formiga negra
que sembla estar molt i molt emprenyada
em fa senyals perquè deixi el pa on era.
Ho he fet i he repassat els meus companys
per si algú havia vist el mateix,
podrien arribar a pensar, no sé,
que no hi toco gaire... i he envermellit.
(Què collons!) He donat un cop de puny
sobre la taula, vista lamentable,
i com que aquesta mena de rampells
particularitzen les sobretauls
quan s'han barrejat massa vins i caves,
ningú no hi ha donat cap importància.

(Ja està, la formiga a prendre pel cull)
.....
.....

A mitja nit, no podia dormir
perquè alguna part del cos li picava,
sempre en una de diferent, com si
tinguessin ganes de tocar-li els nassos.
Ha encès el llum i s'ha fixat que al tou
de la mà dreta hi havia un forat
per on ha tret el cap (una formiga!).
.....

Sento el silenci arrossegar les cames
com a poc a poc s'apropa al meu llit
i em recobreix amb la negra flassada.
Tic-tac, cada dia sento per dins
com els insectes fan la seva feina
tic-tac (Miserables!) tic-tac, tic-tac...
.....

29

.....
I he desitjat que anessin davant meu
perquè m'obrissin camins i em paressin
els cops, he triat un lloc dins la cua
indiferent sense gaires papers
ni obres reeixides per interpretar.

.....
Però sóc tot jo contradicció
quan em pessigo els dits a la sucrera.

.....

30

.....

Si els ulls de la ment ja no són capaços
de veure clarament i progressiva,
és la raó presa de si mateixa?

.....

.....
Escruta multiplicitat d'indicis³
dedins l'aiguabarreig que fa la turba
on hi ha detalls infinitesimals,
signes, passió per codis eròtics
—desapercebuts als cavalls de càrrega—
heràldica de moviments i cossos,
investiment de regles pel desig
que prenuncien un esdevenir
d'aventura imprevisible i d'aposta
pel potser d'una mirada a l'abisme:
pel gust del risc i l'encant del negoci?
.....

Línia de fuga entortolligada
correlada a l'autodestrucció.
.....

.....
(No puc escriure ni una lletra més
amb el desori al damunt que m'esclafa
la cara i el crani contra paper
blanc, repetidament, massa vegades,
com si hagués de confessar alguna cosa.)
.....

Com vulguis, potser amb les taques de sang
de les nafres podrem anar tirant,
demà, no passis pena, seguirem...
.....

(El nas trencat, llavis tallats, les dents...
Però, prou, prou! Avui ja no puc més.
D'entre genives buides barbotejo
paraules escopides a la cara
del silenci: esquitxs de whisky i grumolls.
Si no sé extreure prou profit dels dies
les nits d'insomni xisclaran, terribles.)
.....

Quan el món subjectiu s'ensorra, la identitat perd la seva consistència i marxa als territoris de la irrealitat.

Referències

¹ «Podria sintetitzar el futur amb una sola paraula; i aquesta paraula és: avorrit. El futur serà molt avorrit», de J.G. Ballard a *Crash* (ref. *Filosofia del tedi* de Lars Svendsen). «Cuando nos aburrimos no tememos, en efecto, nada, salvo el aburrimiento mismo» diu a *Ese maldito yo* E.M.Cioran, de qui també és la frase: «Però el dolor està localitzat, mentre que el tedi evoca un mal pretext, sense suport, sense res malgrat aquell no-res identificable que ens erosiona» d'E.M. Cioran.

² Prop de Cantonigròs – Osona.

³ Tot i pensant en prostituts.